

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **H. D. D.**, narozený X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

za účasti osoby
zúčastněné na
řízení: **B. T. N.**, narozená dne X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupená Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 880/20, 110 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2024, č. j. OAM-17323-34/PP-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 5. 2024, č. j. OAM-17323-34/PP-2023, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 080 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

III. Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 24. 5. 2024, č. j. OAM-17323-34/PP-2023, jímž žalovaný podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný současně dle § 87e odst. 4 téhož zákona žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobce se zároveň domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve namítl, že žalovaný nesprávně posoudil jeho situaci a že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že ve věci nebylo prokázáno, že by představoval riziko závažného narušení veřejného pořádku do budoucna, jak vyžaduje judikatura a příslušné předpisy Evropské unie. Žalovaný totiž nezkoumal aktuální okolnosti současného chování žalobce (tj. po jeho propuštění z výkonu trestu) a ve svém rozhodnutí vycházel téměř výhradně z jeho dřívějších odsouzení za jím spáchanou trestnou činnost. Podle žalobce tedy žalovaný opomněl zohlednit řadu okolností svědčících v jeho prospěch – tj. žalobcovo podmíněné propuštění z výkonu trestu, obnovení společné domácnosti s manželkou a synem, který v České republice navštěvuje základní školu, přičemž žalobce zdůraznil i fakt, že aktuálně plní podmínky podmíněného propuštění z výkonu trestu, když se dostavuje na Probační a mediační službu, podrobuje se testům na přítomnost omamných látek v těle a zdržuje se užívání těchto látek. Dle žalobce tak byl v řešeném případě nedostatečně zjištěn skutkový stav, přičemž tedy napadené rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelné a nezákonné.
3. Žalovaný poté podle žalobce dostatečně nevymezil ani zájem jeho nezletilého syna, který je navíc občanem České republiky, a tudíž má dle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod právo na pobyt na území České republiky, přičemž nedostatečně posoudil také to, zda je napadené rozhodnutí přiměřené zásahu do synova života. Žalobce přitom upozornil na skutečnost, že žalovaný nezjišťoval podrobnosti ohledně synova života, intenzity jeho vazeb v České republice a další relevantní skutečnosti; neobrátil se ani na Odbor sociálně právní ochrany dětí v Postoloprtech, odmítl vyslechnout členy rodinné domácnosti žalobce a samotného syna. K tomu žalobce odkázal na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Dále připomněl, že na území České republiky nežijí jiní blízcí příbuzní, kteří by byli ochotni a schopni se o jeho syna, v případě nuceného vycestování žalobce, postarat. Proto byl jeho syn také po dobu výkonu trestu odnětí svobody obou rodičů ve Vietnamu; nyní je však zpět v České republice (tj. domovském prostředí) a navštěvuje základní školu v Postoloprtech. Žalobce rovněž zmínil čl. 12 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte, a to v kontextu povinnosti zabývat se nejlepším zájmem dítěte a možnosti, aby se ve věci vyjádřilo.
4. Podle žalobce je poté napadené rozhodnutí rovněž v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
5. Dále žalobce namítl, že jeho syn a manželka nebyli navzdory jeho výslovné žádosti žalovaným považováni za účastníky daného správního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém obsáhlém vyjádření ve věci nejprve zrekapituloval učiněná zjištění, přičemž poukázal zejména na obsah odsuzujících rozhodnutí trestních soudů vydaných vůči žalobci. Dále konstatoval, že se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval pojmem „veřejný pořádek“, přičemž opětovně zdůraznil závažnost trestné činnosti spáchané žalobcem, který si měl být vědom toho, že může o pobytové oprávnění na území České republiky přijít. Žalovaný též připomněl, že žalobce od svého propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v listopadu 2023 pobýval na území České republiky na základě výjezdního příkazu a následně do dne 27. 5. 2024 na základě tzv. fikce pobytu, avšak po tomto datu se zde nachází již neoprávněně, a tedy ignoruje pravidla stanovená zákonem o pobytu cizinců, čímž potvrzuje, že je stále hrozbou pro veřejný pořádek. Dle žalovaného tak žalobce vzhledem k jeho jednání spočívajícím v porušování právního řádu České republiky stále představuje hrozbu pro veřejný pořádek, přičemž na tomto závěru nic nemění ani jeho aktuální chování po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (ostatně nad žalobcem byl stanoven dohled).
7. Žalovaný dále podotkl, že žalobce netvrdil žádné skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života, a proto nebylo namístě, aby žalovaný cokoliv zjišťoval výsledkem jeho manželky a syna, přičemž tak ve věci vycházel z informací, které získal v rámci vlastní úřední činnosti. K otázce nejlepšího zájmu dítěte poté žalovaný uvedl, že syn žalobce pobýval z důvodu odsouzení jeho rodičů k trestu odnětí svobody od roku 2019 u prarodičů ve Vietnamu, jehož je rovněž občanem, navštěvoval tam školu a vytvořil si i vazby, na které může navázat. Nad zájmem nezletilého dítěte tedy dle žalovaného převažuje zájem České republiky na zachování vnitřní bezpečnosti.
8. Závěrem žalovaný k otázce účastenství manželky a syna žalobce poznamenal, že dotčení jejich práv je toliko nepřímé, a proto nebyli účastníky daného řízení. Žalovaný tudíž ve věci navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Ústní jednání soudu

9. Při jednání soudu konaném dne 27. 8. 2024 právní zástupce žalobce plně odkázal na argumentaci obsaženou již v podané žalobě, přičemž zdůraznil, že se žalovaný nesprávně vypořádal s otázkou narušení veřejného pořádku, resp. s tím, zda existuje aktuální nebezpečí, že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný přitom dle právního zástupce žalobce nezohlednil pro věc podstatné skutečnosti, např. se nezajímal o příjem žalobce a způsob výkonu jeho práce. K tomu právní zástupce žalobce poukázal na recentní judikaturu správních soudů. Dále zmínil též zásah do rodinného života žalobce v důsledku napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný vycházel z nedostatečného posouzení rozhodných okolností a nepodložených domněnek. Skutkový stav stran dopadu napadeného rozhodnutí na rodinný život žalobce tak podle právního zástupce žalobce nebyl řádně zjištěn.
10. Žalovaný se k jednání bez omluvy nedostavil.
11. Právní zástupce osoby zúčastněné na řízení (tj. manželky žalobce) se ztotožnil s žalobními tvrzeními a zdůraznil zásah do života rodiny žalobce – tj. jeho manželky a syna. Současně připomněl, že syn žalobce je občanem České republiky.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí podle § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
13. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Nejprve se soud v projednávané věci zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval obecně v tom, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek, jakož i s přiměřeností daného rozhodnutí.
15. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
16. S odkazem na výše citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníku řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25, nebo ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13). Rozhodnutí, které je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, obsahuje takové vady skutkových zjištění, které utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je dále takové rozhodnutí, v němž správní orgán zcela opomene vypořádat některou z uplatněných námitek, resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 122/2022-56).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Vycházejí ze shora uvedeného je tedy ve věci třeba konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný při svém rozhodování vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též srozumitelným způsobem podává, k jakým konkrétním okolnostem žalovaný v rámci hodnocení věci přihlédl a proč považoval argumentaci žalobce za nedůvodnou.
18. Ve vztahu k povšechné námitce žalobce stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tudíž zdejší soud vyhodnotil, že takovýmto deficitem toto rozhodnutí netrpí. K tomu soud v řešeném případě ve stručnosti uvádí, že se žalovaný zabýval výkladem pojmu veřejný pořádek poměrně obsáhle na str. 5 až 11 a 18 napadeného rozhodnutí, přičemž tento výklad provázal s popisem konkrétních skutkových okolností daného případu, v nichž spatřoval právě narušení veřejného pořádku žalobcem ve smyslu dotčeného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se pak odpovídajícím způsobem zabýval i přiměřeností svého rozhodnutí (viz str. 11 až 13 a 17 až 18 napadeného rozhodnutí). V projednávané věci tak lze z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vysledovat úsudek žalovaného, který své závěry dle soudu zdůvodnil zcela dostatečně a srozumitelně.
19. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jeho vlastními závěry, což však samo o sobě jistým způsobem svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou samotné přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti a případných jiných vad řízení; tyto otázky však budou posuzovány v další části tohoto rozsudku. K tomu je příležitým připomenout i fakt, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak (podrobně) by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 19. 7. 2007, č. j. 2 Afs 65/2007-169, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49).
20. K námitce žalobce, že účastníky předmětného správního řízení měli být také jeho manželka a syn, soud podotýká, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „... žalobce musí tvrdit zkrácení na svých vlastních subjektivních právech, tj. musí jít o subjektivní práva náležející žalobci, nikoliv třetí osobě“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013-27, nebo ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 95/2008-73, popř. usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42). Žalobci proto uvedená námitka nepřísluší a soud se jí nebude dále zabývat.
21. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
22. Omezení práva pobytu z důvodu veřejného pořádku upravuje čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS takto: „Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“

23. Výkladem citovaných ustanovení se poté Nejvyšší správní soud zabýval např. v recentním rozsudku ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57, publ. pod č. 4523/2023 Sb. NSS., ve kterém konstatoval: *„To, zda u osoby podmíněně propuštěné z výkonu trestu odnětí svobody je důvodné nebezpečí, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba pečlivě posoudit na základě individuálních okolností týkajících se této osoby, zejména toho, jak dlouhá doba již uplynula od ukončení její trestné činnosti, jak dlouho již vedla prima facie nezávadný život ve zkušební době, jaký je její osobní vývoj a dostupné informace o jejím aktuálním chování, o prostředí, v němž se pohybuje, a o tom, zda se dostává do situací, které by mohly vyústit v páchaní trestné činnosti či jiné činnosti, jež by mohla představovat nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. Chování dotyčné osoby je třeba hodnotit ke dni rozhodování správního orgánu a v perspektivě jejího budoucího chování; minulost dotyčné osoby je relevantní potud, pokud může přiměřeně pravděpodobně napovědět o jejím současném a budoucím chování.“*
24. Z uvedeného tudíž vyplývá, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu pro posouzení aktuálnosti hrozby ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců jsou zcela zásadní skutečnosti, k nimž došlo po odsouzení cizince za trestný čin a které svědčí o cizincově možné nápravě, tj. o možnosti, že již hrozbu pro veřejný pořádek nepředstavuje (výkladem pojmu veřejný pořádek v intencích zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS). *„K neudělení (či zrušení) pobytového oprávnění lze přistoupit, pokud posuzovaný cizinec představuje hrozbu aktuálně, tedy v současné době. K obdobným závěrům, byť ve vztahu k posouzení aktuálnosti hrozby při rušení či neudělení jiných pobytových oprávnění, dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53, č. 4580/2024 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2024, č. j. 5 Azs 20/2024-44. V těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud rovněž vysvětlil, že pro posouzení aktuálnosti hrozby jsou relevantní i takové podklady jako rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, zprávy o chování cizince ve výkonu trestu odnětí svobody či poskytnutí záruky zájmovým sdružením občanů.“* (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2024, č. j. 5 Azs 53/2024-22).
25. Povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana Evropské unie má charakter nárokového pobytového titulu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023-67, nebo ze dne 14. 2. 2024, č. j. 2 Azs 359/2023-37). Pokud tedy žalovaný hodlal žádost žalobce o udělení tohoto pobytového oprávnění zamítnout, a to s odkazem na hrozbu, kterou žalobce představuje pro veřejný pořádek, bylo na žalovaném, aby se otázkou takové hrozby zabýval a vyvinul sám aktivitu k tomu, aby zjistil skutečně aktuální skutkový stav. Prokázání neexistence hrozby pro veřejný pořádek ostatně není pravidelnou náležitostí žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, jejíž doložení by bylo možno po žadateli požadovat v každém případě.
26. Vzhledem k tomu, že se žalovaný v posuzovaném případě touto otázkou fakticky nezabýval, neboť se spokojil pouze s informacemi o (dřívější) trestné činnosti žalobce spáchané v roce 2009 (amnestováno) a 2019, přičemž k tomu toliko doplnil, že se žalobce dosud nenaučil český jazyk (dle zprávy Probační a mediační služby ze dne 26. 2. 2024 mluví česky velmi špatně) a není legálně zaměstnán (dle téže zprávy zatím nebyl zaměstnán a vypomáhá Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v obchodě kamaráda), soud shledal, že žalovaný si vyložil pojem nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku nesprávně.

27. V rozsudku ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*předpoklady pro použití § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tedy důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, jednoznačně míří do budoucnosti. Nejde o sankci za jednání, kterého se stěžovatel dopustil v minulosti, ale o prevenci před tím, že by v budoucnosti dále ohrožoval veřejný pořádek.*“ Zdejší soud přitom souhlasí se závěrem žalovaného, že odsouzení za zvlášť závažný zločin, kterého se žalobce dopustil v roce 2019, může vskutku založit podezření, že by žalobce mohl i v budoucnu závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Soud souhlasí se závěry žalovaného i v tom, že drogová kriminalita je jednou z nejzávažnějších a nejnebezpečnějších forem trestné činnosti, přičemž je nepochybným veřejným zájmem, aby na území České republiky nepobývali cizinci páchající trestnou činností. Žalovaný vzal správně na zřetel také rozsah, jakým se žalobce na předmětné trestné činnosti podílel.
28. Soud však spatřuje pochybení žalovaného v tom, že se v zásadě spokojil s tím, že žalobce byl v minulosti (byť relativně nedávně) pravomocně odsouzen za závažnou drogovou trestnou činnost k nepodmíněnému devítiletému trestu odnětí svobody, a odpovídajícím způsobem již nezkoumal, jak se žalobce choval ve výkonu trestu, co bylo důvodem jeho podmíněného propuštění z výkonu trestu a jak se žalobce choval poté. Žalovaný si totiž neopatřil žádné informace z výkonu trestu žalobce, přičemž z usnesení Okresního soudu v Sokolově ze dne 9. 11. 2023, č. j. 36 PP 96/2023-63, jímž byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a byla mu stanovena zkušební doba v trvání 6 let s dohledem, jakož i stanoveny povinnosti kontaktovat Probační a mediační službu, nastoupit do zaměstnání u T. G. N., popř. se zaevidovat u Úřadu práce České republiky a zdržet se držby a konzumace omamných a psychotropních látek, tyto skutečnosti včetně důvodu podmíněného propuštění žalobce z výkonu trestu neplynou, jelikož se jedná o zjednodušené usnesení, které písemné odůvodnění (tj. v tomto ohledu relevantní informace) neobsahuje. K tomu soud zdůrazňuje, že žalovaný jistě měl možnost, jak by relevantní skutečnosti v daném ohledu zjistil. Mohl (a měl) se obrátit na věznici, kde žalobce vykonával svůj trest odnětí svobody, popř. na soud, který ho podmíněně propustil, a vyžádat si od nich zprávy o chování žalobce na jejichž základě bylo následně rozhodnuto o jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu.
29. Ze zprávy Probační a mediační služby ze dne 26. 2. 2024 založené ve správním spisu poté vyplývá, že se žalobce dostavil k osobní konzultaci dne 5. 2. 2024 řádně a včas. Přitom již dne 30. 11. 2023 absolvoval úvodní konzultaci. Z předmětné zprávy se dále podává, že žalobce mluví velmi špatně česky a moc nerozumí, je však schopen pochopit sdělované informace, pokud se s ním mluví pomalu a za případného užití mobilní překladatelské aplikace. Žalobce si je vědom povinností uložených v rámci nadepsaného usnesení Okresního soudu v Sokolově. Bydlí na adrese X, a to společně s manželkou a synem v rodinném domě, který vlastní manželčina sestra. V této obci syn žalobce také navštěvuje Základní školu X. Žalobce též Probační a mediační službě uvedl, že je jeho zdravotní stav dobrý, bez omezení, přičemž neužívá alkohol ani drogy a je schopen práce. Zaměstnán však není, jen vypomáhá kamarádovi v obchodě. Závěrem pak zpráva Probační a mediační služby konstatuje, že konzultace jsou se žalobcem naplánovány 1x za měsíc a budou zaměřeny na dodržování zákazu užívání omamných a psychotropních látek s možným testováním a zajištěním legálního zaměstnání.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. Pokud tedy žalovaný ve svém posouzení věci vyšel zejména z informací o (dřívější) trestné činnosti žalobce, přičemž k tomu v návaznosti na obsah shora citované zprávy Probační a mediační služby pouze doplnil, že se žalobce dosud nenaučil český jazyk a není legálně zaměstnán, pak se žalovaný dle soudu nezabýval chováním žalobce po propuštění z výkonu trestu a jeho aktuální situací způsobem, který by odpovídal výše odkazovaným judikaturním závěrům, a tudíž dostatečně nezkoumal, zda v době, kdy v řešené věci rozhodoval, skutečně existovalo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (resp. že by hrozilo reálné riziko, že se bude opětovně dopouštět trestné činnosti).
31. K argumentaci žalovaného, že u žalobce dosud neuplynula zkušební doba podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, soud konstatuje, že samo uplynutí zkušební doby nemusí představovat žádný jasný mezník v intenzitě nebezpečnosti cizince. *„Je totiž velmi dobře představitelné, že již v průběhu zkušební doby bude patrné, že cizinec žádným nebezpečím pro veřejný pořádek aktuálně není a ani v budoucnu pravděpodobně nebude, například proto, že autenticky a do hloubky změnil svůj přístup k životu žádoucím směrem. Stejně tak je ale velmi dobře možné, že ani úspěšným osvědčením ve zkušební době jeho nebezpečnost pro veřejný pořádek nepomine, například proto, že skutečnou vůli k trvalé změně svého přístupu k životu žádoucím směrem neprojevuje a řádně se chová jen ‚pro účely‘ přečkání důsledků trestního odsouzení. Vše závisí na individuálním posouzení životních poměrů a chování cizince. Trestněprávní status cizince je v tomto ohledu pro správní orgány pouze východiskem autonomního posouzení pro účely zákona o pobytu cizinců. Informace o trestní historii cizince je správní orgán povinen si opatřit a patřičně je zohlednit, nicméně je třeba si být vědom odlišných účelů trestního a cizineckého práva.“* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, nebo ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33).
32. Soud zároveň nepřehlédl odkaz žalovaného uvedený ve vyjádření k žalobě na to, že se žalobce ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí (tj. ode dne 27. 5. 2024) nachází na území České republiky nelegálně, čímž nadále porušuje veřejný pořádek, neboť ignoruje povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců. Touto skutečností však žalovaný (zcela logicky) v napadeném rozhodnutí neargumentoval, jelikož nastala až po jeho vydání, a proto ji při hodnocení podmínek § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců v daném případě žalovaný nemohl zohlednit. K tomu je poté třeba doplnit, že dle konstantní judikatury správních soudů nedostatek důvodů rozhodnutí správní orgán nemůže zhojit procesní aktivitou v řízení před správním soudem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, nebo ze dne 23. 5. 2024, č. j. 5 Azs 53/2024-22).
33. V nyní projednávaném případě tak lze uzavřít, že žalovaný při posuzování, zda existuje důvodné nebezpečí, že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný pořádek, vycházel z toho, že již samotná závažnost trestné činnosti spáchané žalobcem (tj. konkrétní jednání, za které byl odsouzen), představuje aktuální nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku žalobcem. Žalovaný se přitom nijak blíže nezabýval chováním žalobce po propuštění z výkonu trestu a jeho aktuální situací – vyjma prostého konstatování, že se žalobce dosud nenaučil český jazyk a není legálně zaměstnán, když vypomáhá známému v obchodě. Žalovaný tudíž dle soudu dostatečně nezkoumal, zda v době, kdy ve věci rozhodoval, hrozilo skutečné riziko, že se bude žalobce opětovně dopouštět trestné činnosti, resp. že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
34. Protože soud s odkazem na veškeré shora popsané závěry shledal danou žalobní námitku důvodnou, považoval za nadbytečné se aktuálně ve věci zabývat další žalobní argumentací, byť značně obsáhlou, týkající se přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného

života žalobce, neboť žalovaný bude v dalším řízení jeho poměry komplexně zjišťovat a opětovně hodnotit.

35. Na základě výše uvedeného tedy soud považuje napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení klíčové právní otázky. Soud proto napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku.
36. Pro podrobnější posouzení pro věc relevantních okolností týkajících se osoby žalobce tak musí žalovaný v dalším řízení důsledně zkoumat jeho poměry a chování. Žalovaný by si měl především opatřit dostatek konkrétních informací o chování žalobce jak ve výkonu trestu, tak i po jeho propuštění – tj. v probíhající zkušební době (mj. i stran plnění povinností stanovených žalobci Okresním soudem v Sokolově v rámci rozhodnutí o jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody). V dalším řízení by měl žalovaný pečlivě zvážit i veškerá rizika spojená s osobou žalobce a způsobem jeho života, která by se mohla projevit v budoucnu. Nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku totiž může za určitých okolností spočívat i v neuspořádaných rodinných či sociálních poměrech, ve zdrojích obživy a pracovních, obchodních či jiných obdobných vztazích (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42).
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 080 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT; účast při jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g) AT], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 4 AT], z cestovného k jednání soudu dne 27. 8. 2024 z Prahy do Ústí nad Labem a zpět ve výši 1 280 Kč (celkem 180 km, kombinovaná spotřeba vozidla Mercedes Benz, RZ: X, ve výši 3,9 litrů motorové nafty na 100 km doložena technickým průkazem, cena motorové nafty podle vyhlášky č. 398/2023 Sb. 38,70 Kč za 1 litr, základní náhrada za 1 km jízdy podle téže vyhlášky 5,60 Kč) a z částky 600 Kč jako náhrady za promeškaný čas strávený cestou k jednání soudu a zpět a [šest započatých půlhodin po 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 14 odst. 1 písm. b) a odst. 3 AT]. Náhradu nákladů řízení spojených s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě soud žalobci nepřiznal, neboť žalobce s tímto návrhem úspěšný nebyl.
38. Osobě zúčastněné na řízení soud výrokem III. rozsudku nepřiznal náhradu nákladů řízení, a to v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jí soud neuložil žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž jí mohly vzniknout náklady řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. srpna 2024

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.